

„Éva attól félt, hogy Domos nem fogja tudni, mi az a szauna. Vagy idegenkedni fog tőle, de Domos megkönnyebbülten elmosolyodott, az nagyszerű, mondta, utoljára Erdélyben szaunáztam. Kétségbeesett csönd lett, sejteni lehetett, hogy legalább két spicli van a csoportban, Éva mondani akart valamit, ami menti, eltakarja, eltünteti az Erdély szót, de semmi nem jutott eszébe. A román fronton szolgáltam, a háború alatt, fejezte be Domos a mondatot. Újra megindult a beszélgetés, a házigazda elmosolyodott, Éva látta, hogy a szauna felé menet megszorította Domos vállát. Domos könnyed volt, mintha észre sem vette volna a kínos helyzetet. Éva irigykedett rá: néhány óra alatt befogadták a kollégái, szinte jobban, mint őt. Persze férfiak, összezárnak, de azért ez mégiscsak túlzás. Nem mutatta, de neheztelt Domosra. Néhány hét múlva mindez megsokszorozódott, és Éva nem tudott hálás lenni neki, mert nem akarta hagyni, hogy a fejére nőjön. Márpedig gyorsan megtörtént volna, és akkor ő elveszíti a rajongó Domost, a lovagias Domost, aki úgy keresi a kegyeit, mint udvarhölgyét. Alázatos és szolgálékú. Éva imádott királynő lenni, imádott a ragyogó szemű, kissé hajlongó férfi mellett állni a Pozsonyi úton, érezte, hogy nézik a nők, Domos issza a szavait, ő meg hátradobja barna, hullámos haját – és ilyenkor nem tud betelni önmagával, meg a varázssal, amit a férfinak okoz.

Kollégái kedvesebbek voltak vele a leányfalui este után, előléptették. Elkerült az adategyeztetésről, ahol rajta kívül csak kezdők, mellékállású egyetemisták és nyugdíjasok dolgoztak. Jobb munkát kapott, több pénzt, és az osztályvezető elvtárs is megdicsérte a hozzáállását. Már vége volt a napnak, a hivatal négy órakor pontban zárt, és már csak percek voltak hátra. Éva megköszönte az osztályvezető elvtárs kedvességét, az irodaajtó felé indult, köszönt, az osztályvezető elvtárs ekkor vágta le a szivarja végét a szivarvágójával. Éva a kilincstért nyúlt, az osztályvezető elvtárs meg azt mondta, nem melleleg, és itt leheletnyi szünetet tartott, a magánéleti előmenetele is dicséretes. Zách Éva visszahúzta a kezét, nem nyomta le a kilincset, háborgott, hogyan lehet a magánéletben előmenetelt produkálni, ezt szerette volna megkérdezni, de szerencsére nem volt hozzá mersze. Mosolyogni próbált. Azt csiripelték a verebek, mondta az osztályvezető elvtárs kedélyesen, egyszerű, becsületes parasztelvtárs udvarlója van magának. Évának az arcára fagyott a mosoly, bennragadt a tüdejében a levegő. Nagyon helyes, folytatta az osztályvezető elvtárs, az értelmiségi, polgári gőg káros, megmételjezi a lelket. A tiszta családi bástya biztos alapkövekre épülhet. A szivar meggyulladt, az osztályvezető elvtárs nagyokat szívott bele, olyan füstöt fújt maga köré, hogy csak a sziluettje látszott. Éva állt, a vaníliaillatú, tömény füstöt nézte, hosszú másodpercekig várt, mi lesz, aztán azt hallotta, viszontlátásra!

Domos mellé ült a szaunában, és egészen lassan a kezére csúsztatta a kezét, meztelen válluk egymáshoz ért. Zách Évát kirázta a hideg. Kilencvenfokos forróság volt az apró szaunafülkében, ő mégis libabőrös lett, és el is pirult. Bosszús volt, hogy így elárulta a teste, és nem is értette, hogy lehet rá Domos ilyen hatással. Egymásra néztek, a férfi mosolygott, sokkal jobb teste volt, mint amit a ruha alatt sejteni lehetett, pocakosabbnak képzelte, de csak telt volt és izmos. Évát megint előntötte a pír. Dühös volt Domosra, gyűlölte érte, hogy ennyire kívánja, hogy így ki van szolgáltatva neki. Nem akart Domosé lenni, de ha ilyen gyöngeségek támadják meg, tudta, esélye sincs. Ha most megkérdezi a férfi, feljöhet-e, ha magához szorítja, képtelen lesz nemet mondani. Számolt kicsit, Péter bő éve távol volt már, nem csoda, hogy a teste követelőzik, akarja a magáét.

Éva elmerengett, Péterre gondolt, meg az utolsó szerelmeskedésükre. Rossz volt, kapkodós, Péter alighogy elment, cibálta magára a ruhát, indulnia kellett, késésben volt. Éva direkt húzta

az időt, hátha lekési a vonatot. Péter ideges lett, veszekedve váltak el. Később sokat gondolt rá, hogy talán másképp lett volna, ha nem ilyen önző, ha nem képzele, hogy ilyen ócska trükkkel itthon tarthatja.

Domos föl pattant, húzta magával, Éva föl sem fogta, mi történik, már az udvaron voltak, és Domos belehempergette a hóba. Éva sikított, nevetett és sírt, marta, égette a hó, forró volt, rémületesen forró, Domos megölelte és legurultak a fűvön. Többen olléztak, tapsoltak, két pár utánuk gurult, és mire leértek a lanka aljára, már Éva is élvezte. Belülről forró volt, kívülről a hideg marta. Domos a szemébe nézett, megállt, és egészen finoman, az ajkát épphogy hozzáérintve, megcsókolta.

Nem tudta, miért, de ekkor jutott eszébe, hogy nem is tud Domosról semmit. Sohasem kérdezte a vidéki életéről, annyira sem, hogy azt sem tudja... Ez a férfi talán nős! Eddig meg sem fordult a fejében. Gyöngéd, finom, féltő volt az a csók, akarta még, többet akart, csak ízelítőt kapott, de ő repetát is kívánt volna, és ettől beugrott neki, hogy Domos minden második hétvégén hazamegy, a falujába, és talán ezért. Kibírta, még órákig nem kérdezett rá. Olyan boldogok voltak, el tudta felejteni. Visszaültek a szaunába, most még többen, a gazda tölgyhasábokat dobott a tűzre, a kályha tetején átforrósodtak az Adriáról hozott kövek, a nőknek a férfiak ölébe kellett ülni, nem volt se kényelmes, se praktikus, égették egymást, összeizzadtak, de Éva élvezte, hogy ömlik róluk a víz, hogy elkeveredik az izzadtságuk. Másodszorra ő rántotta ki Domost, majdnem elestek, megcsúszott a férfi suta lába, túl nagy lett a lendület, csúsztak, hempergöztek lefelé, szállt a porhó, habzott. Éva olyan boldog volt, mint utoljára kislánykorában, amikor az apukája dobálta, és ő kacagott a levegőben. Ekkor érezte meg, hogy mindig ül valami szomorúság a lelkén, nyomja, szorítja valami, és ez Domossal elmúlt: könnyű lesz, légies. Megcsókolta ő is. Hazafelé, mikor leértek a hegyről, ömlött a könny az arcán, a féltékenység föl nagytotta az érzelmeket, magának van felesége, ugye, kérdezte egészen halkán, és annyira magához szorította, mintha nem láthatná többé.”